

„Saa var det altsaa dig, jeg havde til Konfirmationsforberedelse i Fjor, ikke sandt?“

„Jo.“

„Og nu kommer du for at anmode mig om at tage hen og berette din gamle Fader Jeg synes jo nok, jeg har hørt, at han har skrantet i nogen Tid.“

Ved disse Ord gik der som et Ryk gennem Knøsen. Han begyndte at trippe uroligt paa Sokkerne, og Skindhuen løb som et Hjul mellem hans Hænder.

„Det er jo rigtignok noget sent paa Aftenen og under vanskelige Forhold,“ vedblev Provsten uforstyrret. „Men i Betragtning af Sagens Alvor skal jeg dog ikke vægre mig Hvad er der? Har du ellers noget paa Hjærtet? Føret er vel nogenlunde fremkommeligt nu? Er Sognevejen kastet?“

„Jo — men —“

„Er der ogsaa ryddet nede under Aasen?“

„Snekasterne er derude —“

„Godt! Gaa saa ud til dine Heste og hold dig parat! Jeg skal da straks være færdig.“

Med disse Ord hilste Provsten atter med Haanden og vendte tilbage til Dagligstuen — uden at give